

Запрошення

КУПИТИ

Уперше Стелла та Гадсон зустрілися на весіллі. На цю грандіозну подію дівчина потрапила випадково: запрошення надійшло її колишній сусідці по квартирі, і Стелла вирішила прийти на свято під її ім'ям. Гадсон, з яким дівчина познайомилась на цьому весіллі, виявився братом нареченої - і однозначно найпривабливішим чоловіком, якого коли-небудь бачила Стелла. Вони танцювали, відчуючи, як у венах від пристрасті закипає кров.

Та казка мусила скінчитися: Гадсон з'ясував, що Стелла не та, за кого себе видає. Тікаючи з весілля, дівчина думала, що все завершилося більш-менш успішно. Аж поки не зрозуміла, що у неї є дуже вагомий привід знову зустрітися з Гадсоном

РОЗДІЛ 1

СТЕЛЛА

— Я не можу... — Зупиняюся посеред мармурових сходів.

Фішер стає за кілька кроків попереду, а потім спускається до мене.

— Усе ти можеш. Пригадуєш часи, коли ми вчилися у шостому класі й треба було зробити ту презентацію про улюбленого президента? У тебе аж колінця тремтіли. Ти думала, що все забудеш і стовбичитимеш перед класом, поки всі на тебе витріщатимуться.

— До чого тут це?

— Це те саме. Ти ж тоді впоралася, авжеж?

Фішер геть здурів.

— Та того дня справдилися всі мої страхи! Я завмерла перед дошкою і почала пітніти. Не могла згадати жодного слова з тих, які сама ж написала. На мене всі витріщалися, ще й ти потім почав хихотіти.

Фішер кивнув.

— Саме про це я і кажу. Справдився твій найгірший кошмар, але ти все одно дожила до нового дня. І виявилось, що то був найкращий день твого життя.

Я збентежено хитаю головою.

— Не розумію, про що ти.

— Ми тоді вперше опинилися в одному класі. Я думав, ти така ж набридлива, як решта дівчат. Але того дня після занять ти накинулася на мене за те, що я кривлявся під час твоєї презентації. І тоді я зрозумів, що ти геть не така, як інші дівчата. І того-таки дня вирішив, що ми станемо найкращими друзями.

Я похитала головою.

— Та я ж не розмовляла з тобою до кінця навчального року.

Фішер знизав плечима.

— Ага, але ж наступного року я таки привернув твою увагу? І зараз тобі спокійніше, ніж було ще дві хвилини тому, скажи?

Я зітхнула.

— Здається, що так.

Він підставив мені зігнутий лікоть, обтягнутий рукавом смокінга.

— Ну що, ходімо?

Я ковтнула. Так, мене жахало те, що ми от-от зробимо, та водночас кортіло побачити прикрашену до весілля бібліотеку зсередини. Я просиділа на цих сходах незліченну кількість годин, роздивляючись людей, які проходили повз.

Поки я ще якийсь час міркувала, Фішер терпляче чекав і не забирав лікоть. Нарешті, тяжко зітхнувши, я таки взяла його під руку.

— Якщо нас посадять, доведеться тобі шукати гроші на заставу для нас обох. У мене ані цента.

На його обличчі засяяла усмішка кінозірки.

— Згода.

Поки ми підіймалися сходами до дверей Нью-Йоркської публічної бібліотеки, я ще раз прокрутила в голові всі деталі, які ми обговорювали, поки їхали сюди в таксі. Сьогодні ввечері ми — Евелін Вітлі й Максиміліан Рейнард. Макс працював у сфері нерухомості — його родина володіла компанією «Рейнард Пропертіс», а я здобула ступінь магістра у Вортонській школі бізнесу й нещодавно повернулася в місто. Ми обоє мешкали у Верхньому Іст-Сайді — ну, хоча б це було правдою.

Біля високих вхідних дверей стояли два офіціанти у формі й білих рукавичках. Один тримав тацю, на якій височіли келихи із шампанським, інший — планшет. Хоча мої ноги якимось дивом продовжували рухатися вперед, серце, здавалося, намагалося вистрибнути з грудей і рвонутися у протилежний бік.

— Доброго вечора, — кивнув офіціант із планшетом. — Назвіть, будь ласка, ваші імена.

Фішер навіть не здригнувся, поки виголошував першу за цей вечір брехню.

Чоловік, у якого я помітила навушник у вусі, пройшовся очима по своєму списку й кивнув. Простягнув руку, запрошуючи нас увійти, а його напарник вручив нам по келиху ігристого.

— Ласкаво просимо. Церемонія відбудеться в ротонді.

Місця для гостей нареченої ліворуч.

— Дякую, — відповів Фішер, а коли ми відійшли на достатню відстань, нахилився до мене й додав: — Бачиш?

Простіше простого. — І відпив шампанського. — Смакота.

І як тільки йому вдається зберігати такий спокій? З іншого боку, я досі не розумію, як погодилася на це божевілля.

Два місяці тому я прийшла з роботи додому й заскочила

Фішера — свого сусіда, між іншим — за порпанням у моєму холодильнику. Власне, нічого нового. Поки він наминав позавчорашню курячу відбивну, я всілася за стіл розібрати пошту й випити келих вина. Ось так за розмовою я, не перевіривши адресата, розрізала величезний конверт. Усередині було приголомшливе запрошення на весілля — чорно-біле із золотим тисненням. Позолочений витвір мистецтва. Сам весілля мало відбутися в Нью-Йоркській публічній бібліотеці — просто поруч із моїм колишнім офісом. Раніше я частенько обідала на тих знаменитих сходах. Я вже рік там не була, тож відчула щирий захват, що зможу потрапити туди, ще й на весілля.

Утім, я гадки не мала, чиє весілля святкуватимуть. Може, хтось із далеких родичів, про яких я забула? Імена й близько не були мені знайомі. Я перевернула конверт і швидко зрозуміла, чому — я розпечатала пошту колишньої сусідки по кімнаті. Ох. Ну, це з'ясували. Отже, на казкове весілля в одному з моїх найулюбленіших місць запросили не мене.

Та після кількох келихів вина Фішер переконав, що піти мушу саме я, а не Евелін. Він сказав, це найменше, що могла зробити для мене ексусідка. Зрештою, це вона втекла посеред ночі, прихопивши кілька пар мого улюбленого взуття і не сплативши борг за квартиру за два місяці. Тож я заслужила принаймні побувати на розкішному весіллі з тарілками по тисячу доларів за штуку. Господь знає: ніхто з моїх друзів ніколи не влаштує весілля в подібному місці. Ще до того, як прикінчити другу пляшку «Мерло», Фішер вирішив піти замість Евелін і добряче погуляти на весіллі коштом моєї нікчемної колишньої співмешканки. Він заповнив

картку-відповідь, написавши, що йдуть двоє гостей, і поклав у кишеню, щоб надіслати наступного дня.

Я геть забула про наші п'яні плани, аж доки два тижні тому Фішер не повернувся додому зі смокінгом — позичив в одного друга спеціально для походу на весілля.

Я навідріз відмовилася і сказала, що не збираюся вдиратися на дорогезне весілля до якихось незнайомців. А він зробив те, що робить завжди: змусив мене думати, нібито його кепська ідея не така вже й кепська.

Так було аж до тепер. Я стояла посеред розкішного вестибюля на весіллі, яке коштувало, певно, двісті тисяч до-парів, і почувалася так, наче от-от обмочуся.

Рекомендована література

Вибір

Глушина

Глорія. Книга 2.5

Навіки. Непристойно багаті вампіри. Книга 4

ЮВАЛ НОЙ ХАРАРІ

21 УРОК ДЛЯ
СТОЛІТТЯ

ВІД АВТОРА БЕСТСЕЛЕРІВ SAPIENS I HOMO DEUS

21 урок для 21-го століття

Емоційний інтелект

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ